

Vârstnicul D. Todd Christofferson,
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Binecuvântările pe care ni le aduc scripturile

Scopul central al tuturor scripturilor este să ne umple sufletele cu credință în Dumnezeu, Tatăl, și în Fiul Său, Isus Hristos.

În ziua de 6 octombrie a anului 1536, o persoană vrednică de milă era scoasă dintr-o temniță a castelului Vilvorde, de lângă Bruxelles, Belgia. Timp de aproape un an și jumătate, omul fusese ținut izolat într-o celulă umedă și întunecată. Acum, aflat în afara zidurilor castelului, prizonierul era legat de un țărșuș. A avut timp să-și rostească cu glas tare ultima rugăciune: „Doamne! Deschide ochii regelui Angliei”, și, apoi, a fost strangulat. Trupul lui a fost imediat ars lângă țărșuș. Cine a fost acest om și care a fost delictul pentru care atât autoritățile politice, cât și cele ecleziastice l-au condamnat? Numele lui a fost William Tyndale și crima sa a fost că a tradus și a publicat Biblia în limba engleză.

Tyndale, născut în Anglia în, aproximativ, perioada în care Columb naviga spre lumea nouă, a fost educat la Oxford și Cambridge și a devenit apoi membru al clerului catolic. Vorbea fluent opt limbi, inclusiv greaca, ebraica și latina. Tyndale a fost un cercetător devotat al Bibliei, iar ignoranța răspândită

în ceea ce privea scripturile, pe care a constat-o atât în rândul preoților, cât și al laicilor, l-a îndurerat profund. Într-o dispută aprinsă cu un cleric, care se opunea punerii scripturilor la îndemâna omului de rând, Tyndale a promis: „Dacă Dumnezeu îmi va cruța viața, nu vor trece mulți ani și voi face ca băiatul care împinge plugul să cunoască scripturile mai bine decât tine!”.

El a căutat să obțină aprobarea autorităților bisericii pentru a pregăti o traducere a Bibliei în limba engleză

pentru ca toți să poată citi și să aplice cuvântul lui Dumnezeu. Cererea sa a fost respinsă pentru că opinia generală era că accesul direct la scripturi al altor persoane în afara membrilor clerului amenința autoritatea bisericii și echivala cu a „[arunca] mărgăritarele... înaintea porcilor” (Matei 7:6).

Cu toate acestea, Tyndale a început dificila muncă de traducere. În anul 1524, el a plecat în Germania, sub un alt nume, unde a trăit cea mai mare parte a timpului ascunzându-se din cauza pericolului permanent de a fi arestat. Cu ajutorul unor prieteni credincioși, Tyndale a putut să publice traduceri în limba engleză a Noului Testament și, mai târziu, a Vechiului Testament. Bibliile au fost introduse, pe ascuns, în Anglia unde erau foarte căutate și mult prețuite de cei care le puteau obține. Ele au fost împărțite unui număr mare de oameni, dar în secret. Autoritățile au ars toate exemplarele pe care le-au putut găsi. Cu toate acestea, la mai puțin de trei ani de la moartea lui Tyndale, Dumnezeu a deschis ochii regelui Henry al VIII-lea și, ca urmare a publicării a ceea ce a fost numit „Marea Biblie”, scripturile în limba engleză au început să fie disponibile publicului larg. Lucrarea lui Tyndale a devenit baza a aproape tuturor traducerilor viitoare ale Bibliei în limba engleză, mai ales a versiunii King James¹.

William Tyndale nu a fost primul și nici ultimul dintre aceia care, în multe țări și multe limbi, au făcut sacrificii mari, sacrificându-și chiar și viața, pentru a scoate cuvântul lui Dumnezeu din obscuritate. Le suntem foarte recunoscători. Datorăm o recunoștință și mai mare acelor care au consemnat și au păstrat cu credință cuvântul de-a lungul timpurilor, deseori cu muncă asiduă și cu sacrificii – Moise, Isaia, Avraam, Ioan, Pavel, Nefi, Mormon,

Joseph Smith și mulți alții. Ce lucru au știut ei despre importanța scripturilor pe care și noi trebuie să-l știm? Ce lucru au înțeles oamenii din Anglia secolului al XVI-lea, care plăteau sume enorme de bani și își asumau mari riscuri personale pentru a putea să folosească o Biblie, pe care trebuie să-l înțelegem și noi?

Cu puțin timp înainte de moartea sa, profetul Alma i-a încredințat fiului său, Helaman, cronicile sacre ale poporului. El i-a reamintit lui Helaman că scripturile „au lărgit memoria acestui popor, da, și i-au convins pe mulți de greșeala căilor lor și i-au adus pe ei la cunoașterea Dumnezeului lor, pentru salvarea sufletelor lor” (Alma 37:8). El i-a poruncit lui Helaman să păstreze cronicile, astfel încât, prin ele, Dumnezeu „să-Și arate puterea către generațiile viitoare” (Alma 37:14).

Prin scripturi, Dumnezeu cu adevărat Își „arată puterea” de a-i salva și exalta pe copiii Săi. Prin cuvântul Său, așa cum a spus Alma, El ne lărgeste memoria, revarsă lumină asupra lucrurilor false și greșelilor și ne duce la pocăință și bucurie în Isus Hristos, Mântuitorul nostru.

Scripturile ne lărgesc memoria

Scripturile ne lărgesc memoria, ajutându-ne întotdeauna să ne aducem aminte de Domnul și de relația noastră

cu El și cu Tatăl. Ele ne aduc aminte ceea ce știam în viața noastră premurtitoare. Ele ne lărgesc memoria și în alt sens, învățându-ne despre epoci, oameni și evenimente prin care nu am trecut personal. Niciunul dintre noi nu a fost prezent să vadă Marea Roșie despărțindu-se și să treacă, alături de Moise, printre pereții de apă de cealaltă parte. Nu am fost acolo să ascultăm Cuvântarea de pe munte, să-l vedem pe Lazăr înviat din morți, să vedem suferința Salvatorului în Ghetsimani și pe cruce și nu am auzit, împreună cu Maria, pe cei doi îngeri mărturisind, la mormântul gol, că Isus a înviat din morți. Dumneavoastră și cu mine nu am înaintat, unul câte unul, alături de mulțimea din țara Abundența, la invitația Salvatorului înviat, pentru a pipăi urmele cuielor și nu I-am spălat picioarele cu lacrimile noastre. Nu am îngenucheat alături de Joseph Smith în dumbrava sacră și nu I-am privit acolo pe Tatăl și pe Fiul. Totuși noi știm toate lucrurile acestea și mult, mult mai multe pentru că noi avem consemnările scripturale pentru a ne lărgi memoria, pentru a ne învăța ceea ce nu știam. Și, când aceste lucruri pătrund în mintea și în inima noastră, credința noastră în Dumnezeu și Fiul Său Preaiubit prinde rădăcini.

Scripturile ne lărgesc, de asemenea, memoria, ajutându-ne să nu uităm ce

am învățat noi și generațiile de dinaintea noastră. Aceia care nu au sau care ignoră cuvântul consemnat al lui Dumnezeu încetează, în cele din urmă, să creadă în El și uită scopul existenței lor. Vă veți aduce aminte cât de important a fost pentru poporul lui Lehi să ia plăcile de aramă cu ei când au părăsit Ierusalimul. Aceste scripturi au fost pentru ei cheia cunoașterii lui Dumnezeu și a mântuirii viitoare a oamenilor de către Hristos. Celălalt grup, care „a plecat din Ierusalim” la scurt timp după Lehi, nu a avut scripturi și, când urmașii lui Lehi l-au întâlnit trei sau patru sute de ani mai târziu, este consemnat că „vorbirea lor devenise stâlciță; ... și negau existența Creatorului lor” (Omni 1:15, 17).

În zilele lui Tyndale, necunoașterea scripturilor era larg răspândită pentru că oamenii nu aveau acces la Biblie, mai ales într-o limbă pe care s-o poată înțelege. Astăzi, Biblia și alte scripturi sunt la îndemână și, totuși, analfabetismul scriptural crește pentru că oamenii nu vor să deschidă cărțile. Ca urmare, ei au uitat lucruri pe care bunicii lor le știau.

Scripturile sunt standardul care ne ajută să facem diferența dintre adevăr și eroare

Dumnezeu folosește scripturile pentru a corecta concepțiile greșite,

tradițiile false și pentru a demasca păcatul cu efectele lui devastatoare. El este un părinte grijuliu care dorește să ne cruțe de suferința și durerea inutile și, în același timp, să ne ajute să ne realizăm potențialul divin. Scripturile, de exemplu, discreditează o veche filozofie care este din nou populară în zilele noastre – filozofia lui Corihor că nu există standarde morale absolute, că „fiecare om [prosperă] după geniu său și fiecare om [cucereste] după puterea sa; și orice [face] un om în viața lui nu este nicio crimă” și că atunci „când un om este mort, acesta [este] sfârșitul a toate cele” (Alma 30:17-18). Alma, care îl cunoscuse pe Corihor, nu l-a lăsat pe propriul său fiu, Corianton, să se îndoiască de realitatea și conținutul unui cod moral divin. Corianton se făcuse vinovat de păcat sexual și tatăl său i-a vorbit cu dragoste, dar limpede: „Nu știi tu, fiul meu, că aceste lucruri sunt abominabile în ochii Domnului; da, mai odioase decât orice alte păcate, în afară de vărsarea de sânge nevinovat sau de tăgăduirea Duhului Sfânt?” (Alma 39:5).

În totală opoziție cu ceea ce gândeau oamenii cu un secol în urmă, multe persoane din zilele noastre ar intra în dispută cu Alma cu privire la gravitatea actelor imorale. Alții ar spune că totul este relativ sau că dragostea lui Dumnezeu le permite. Dacă există Dumnezeu, spun ei, El iartă toate păcatele și faptele rele datorită dragostei Lui pentru noi – nu este nevoie de pocăință. Sau, cel mult, o simplă mărturisire va fi suficientă. Ei își imaginează un Isus care dorește ca oamenii să acționeze pentru dreptate socială, dar care nu le impune nicio condiție în ceea ce privește viața și comportamentul lor personal.² Dar un Dumnezeu al dragostei nu ne lasă să învățăm din experiențe triste că „ticăloșia niciodată nu a fost fericire” (Alma 41:10; vezi, de asemenea, Helaman 13:38). Poruncile Sale dau glas realității și ne protejează împotriva durerii autoprovocate. Scripturile sunt instrumentul de măsurare a corectitudinii și adevărului și ele spun clar că adevărata fericire nu constă în negarea dreptății lui Dumnezeu sau în încercarea de a evita

consecințele păcatului, ci în pocăință și iertare prin slava ispășitoare a Fiului lui Dumnezeu (vezi Alma 42).

Scripturile ne învață principii și valori morale esențiale pentru menținerea societății civile, printre care integritatea, responsabilitatea, altruismul, loialitatea și caritatea. În scripturi, găsim descrieri clare ale binecuvântărilor care rezultă din onorarea principiilor adevărate, precum și ale tragediilor care se produc când indivizi sau civilizații le nesocotesc. Când adevărurile scripturale sunt ignorate sau abandonate, temelia morală esențială a societății se dezintegrează și rezultatul este decăderea. Cu timpul, nu mai rămâne nimic din ce ar putea susține instituțiile care susțin societatea.

Scripturile ne aduc la Hristos, Mântuitorul nostru

În cele din urmă, scopul central al tuturor scripturilor este să ne umple sufletele cu credință în Dumnezeu, Tatăl, și în Fiul Său, Isus Hristos – credință că Ei există, credință în planul Tatălui cu privire la nemurirea și viața noastră veșnică, credință în ispășirea și învierea lui Isus Hristos care fac posibil acest plan al fericirii, credință pentru a face din Evanghelia lui Isus Hristos drumul nostru în viață și credință pentru a ajunge să cunoaștem „pe singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care [L-a] trimis [El]” (Ioan 17:3).

Cuvântul lui Dumnezeu este, așa cum a spus Alma, ca o sămânță plantată în inimile noastre care produce credință pe măsură ce crește în noi (vezi Alma 32:27-43; vezi, de asemenea, Romani 10:13-17). Credința nu va veni prin studiul textelor străvechi într-un mod pur academic. Nu va veni datorită săpăturilor și descoperirilor arheologice. Nu va veni prin experimente științifice. Nu va veni nici chiar dacă oamenii sunt martorii unor miracole. Aceste lucruri pot

confirma credința sau, uneori, o pot provoca, dar ele nu creează credință. Credința vine prin mărturia făcută de Duhul Sfânt sufletelor noastre, de la Spirit la spirit, când ascultăm sau citim cuvântul lui Dumnezeu. Și credința crește pe măsură ce continuăm să ne ospătăm din cuvânt.

Relatările scripturale despre credința altora ajută la întărirea credinței noastre. Ne amintim credința unui sutaș care i-a dat posibilitatea lui Hristos să-l vindece pe robul acestuia fără să-l vadă (vezi Matei 8:5-13) și vindecarea fiicei unei femei dintre neamuri pentru că acea mamă umilă ar fi acceptat, figurativ vorbind, chiar și firimiturile de la masa Învățătorului (vezi Matei 15:22-28; Marcu 7:25-30). Auzim strigătul lui Iov cel în suferință: „Deși El mă ucide, eu mă voi încrede în El” (Iov 13:15), declarând: „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pământ; ... [și] în trup voi vedea totuși pe Dumnezeu” (Iov 19:25-26). Ascultăm și suntem încurajați de hotărârea unui băiat-profet, urât și amarnic persecutat de nenumărați adulți: „Avusesem o viziune; știam aceasta și știam că Dumnezeu știa aceasta și n-am putut să o neg, nici să îndrăznesc să fac acest lucru” (Joseph Smith – Istorie 1:25).

Pentru că ele expun doctrina lui Hristos, scripturile sunt însoțite de Duhul Sfânt al Cărui rol este să depună mărturie despre Tatăl și Fiul (vezi 3 Nefi 11:32). Ca urmare, citirea scripturilor este un mod în care noi primim Duhul Sfânt. Desigur, de la început, scriptura este dată prin Duhul Sfânt (vezi 2 Petru 1:21; D&L 20:26-27; 68:4) și același Spirit ne poate atesta, dumneavoastră și mie, adevărul ei. Studiați scripturile cu atenție, din proprie voință. Meditați asupra lor și rugați-vă. Scripturile

sunt revelație și ele vor aduce mai multă revelație.

Gândiți-vă la însemnătatea binecuvântării noastre de a avea sfânta Biblie și alte aproximativ 900 de pagini de scriptură, incluzând Cartea lui Mormon, Doctrină și Legăminte și Perla de mare preț. Gândiți-vă apoi că, pe lângă acestea, cuvintele profeților, rostite așa cum sunt inspirați de Duhul Sfânt în situații ca aceasta și pe care Domnul le numește scriptură (vezi D&L 68:2-4), curg spre noi aproape permanent prin intermediul televiziunii, radioului, Internetului, satelitului, CD-urilor, DVD-urilor și în formă tipărită. Presupun că niciodată în istorie un popor nu a fost binecuvântat cu o cantitate atât de mare de scrieri sfinte. Și, chiar mai mult, fiecare bărbat, femeie și copil poate deține și studia propriul exemplar cu aceste texte sacre, de cele mai multe ori în propria limbă. Cât de incredibil ar fi părut un astfel de lucru oamenilor din timpul lui William Tyndale și sfinților din primele dispensații! Prin această binecuvântare, Domnul

ne spune, cu siguranță, că noi avem mai mare nevoie să folosim scripturile decât au avut oamenii din trecut. Fie ca noi să ne ospătăm permanent din cuvintele lui Hristos, care ne vor spune toate lucrurile pe care trebuie să le facem (vezi 2 Nefi 32:3). Eu am studiat scripturile, am meditat asupra lor și, în această perioadă a Paștelui, vă depun mărturie despre Tatăl și despre Fiul așa cum sunt prezentați în scripturile sfinte, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Următoarele surse au fost consultate pentru a obține informații despre William Tyndale: David Daniell, *The Bible in English* (2003), p. 140-157; Lenet Hadley Read, *How We Got the Bible* (1985), p. 67-74; S. Michael Wilcox, *Fire in the Bones: William Tyndale – Martyr, Father of the English Bible* (2004); John Foxe, *The New Foxe's Book of Martyrs* (1997), p. 121-133; William Tyndale, http://en.wikipedia.org/wiki/William_Tyndale, accesat 28 februarie 2010; Bible Dictionary, „Bible, English”.
2. Vezi interviul cu Richard Neitzel Holzapfel din cartea lui Michael De Groote, „Questioning the Alternative Jesus”, *Deseret News*, 29 noiembrie 2009, M5.

